

ΟΜΥΤΙΛΛΗΝΙΟΣ

Ἡ πρώτη ἐν Μυτιλήνῃ
ἐκδοθεῖσα ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐπεύθυνος Συντάκτης Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΑΡΙΘ. 100.

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΜΟΝΟΝ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνῃν γρ.	25
> τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου	30
> τὸ κρᾶτος	40
> ἐξωτερικὸν γρ. χρ.	10

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Μπαῶς Φανὰρ
Παρά τὸ Παρθενάγειον.

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶναι
ἐντοπος, φέρει δὲ τὴν ἰδιόχειρον
ὑπογραφήν τοῦ συντάκτη.

Λόγια γελοίας φύσεως περὶ σταθμῶν σφραγίσεως.

Χ. Τί ἔχεις πάλι καὶ γελάς;
Μ. Διτίς καὶ ἀραμὰς πολλὰς
καὶ μὲς τὴν ἀναπαραδιὰ πρὸς ἀπηνῆς μὲ δέρνει
ἀνοίγω τῆς ἀχείλες μου καὶ ἀέρα ὁ νοῦς μου παίρνει.

Χ. Για πῆς, κ' ἐγὼ νὰ νοιώσω
καὶ νὰ σὲ δικαιώσω.

Μ. Προχθὲς πρὸς πῆγαινα σκυρτός, μὲ μαυρισμένα μάτι,
πῆρα τὸ δρόμο τὸ δρομὶ, δρομὶ τὸ μονοπάτι,
κ' ἠδρὰ νὰ δράμι ζυγαρίας περίπου μισοκάρικο,
παῦχα σκωριά στή ράχη του καὶ δώδεκα σφραγίδες,
καὶ μ' ὄψη κακομοίρικη, πρὸς σὰν καὶ αὐτὴ δὲν εἶδες,
κρυφομιλώντας γρίνιαξ μ' ὕφος πακαπονιάρικο.

Τὸ πῆρα εὐθὺς στὰ χέρια μου καὶ πῆγαμε περίπατο,
— **Κι' ἂν λέγω φέμματ' ἀρπαξὲς τὸ φέσι μου καὶ χτύπα το** —
καὶ τὸ ρωτῶ, βρὲ Χασανῆ, — **Γιατί ξερομασσεῖς;**
— **Καὶ μ' εἶπε τὰ ἐξῆς:**

«Τὶ ἁμαρτίες ἔκανα καὶ μὲ σφραγίσαν πάλι;
δὲ φαίνεται ὅσο μὲ σφραγίσαν οἱ Δήμαρχοι οἱ ἄλλοι;
Νᾶταν σφραγίδα δωρεὰς τοῦλάχιστον... σπολλάτη,
μὰ εἶταν κοσάρας ξέγδαρμα στ' ἀφάντη μου τὴν πλάτη.

Μὲ ζύγισαν κ' ἤμουν λειψὸ καὶ κόλλησαν μολύβι
στὰ δυστυχῆ μου νῶτα,
πρὸς πάλι ὁ κύρης μου ἄρχισε μὲ μιὰ σουγιά νὰ τρίβῃ
κ' ἔγρινα πάλιν ἐλαφρὶ καὶ ξημικο σὰν πρῶτα.

Ἢ αὐτὸ, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καὶ δίκαια καὶ νόμιμος
μὲ πέταξ' ὁ ἀνασθητός μέσα στοὺς πέντε δρόμους
κρυφά, ἰδὼν ἐρχόμενον μακρόθεν τὸν κλητῆρα
μ' ἓνα χαρτί στὸν κόρφο του καὶ ζυγαρία στήν χεῖρα.

Τὸ σφραγισμὰ μου ὄφελος δὲν ἔφερε σὲ τίποτα,
καὶ ὀπῶχει μάτι κλέφτικο καὶ δάχτυλα ξεσώπιωτα,
μπορεῖ τὸν κόσμο κάλλιστα στὸ ζύγι νὰ τὸν παῖξῃ
(καὶ ἂς ἔχουνε τὰ δράμια του σφραγίδες δέκα ἔξη) —
μουλώνων εἰς τῆς ζυγαρίας τ' ἀνάποδα γιὰ χάξι
ποικίλα θάρη καὶ σταθμὰ πρὸς ὁ νοῦς σου δὲν τὰ βάζει.

Τοῦ κάκου μὲ σφραγίζουνε μὲ τὴ σκληρὴ σφραγίδα τοῦ,
ἀφοῦ οἱ δημαρχικοὶ ξεπλώνουν τὴν ἀρίδα τοῦ
καὶ ἄλλος παίξει τὰ χαρτιὰ ἢ ναργιλέ φουμάρι
καὶ ἀπ' ὅσα γίνονται κρυφὰ δὲν παίρνουνε χαμπάρι.

Ἄλλως τε, βρὲ στραβόξυλο, γιὰ πῆς μου τί δὲ γείνη
ἂν ὁ μπακάλης ὁ φτωχὸς δυὸ δράμια καταπίνει
ἀπὸ τὸν κάθ' ἀγοραστή;
ὁ κόσμος δὲ μουφλούζεψε ποτὲ του ὡς τὴν ὥρα,
κ' οἱ ἔμποροι καλλύνουσι τὴν πλοῦσιά μας χώρα
ποῦναι στὸν κόσμο ξακουστή»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε θλιβερά
κ' ἐγὼ ἀκόμα, φουκαρά,
ἀπ' τὴν πολλὴ συγκίνηση ἀνατριχίλα νοιώθω...

Χ. Πᾶρε λαπαὶ γιὰ ζεσταμα...

Μ. Πᾶρε καὶ σὺ νὰ γρόθο.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Γκουλά του Αχμακοπούλου προς τον Σοφολογιώτατον
Άλλοτε Καθήν Μυτιλήνης

Εἰς Κιρκιντζέκιον

Σοφολογιώτατε!

Διὰ τῆς ἐμπιστολήζου ταύτης σπεύδω νὰ σὰς μπληροφορήσω ὑμῖν τὰ τῆς διελεύσεως τῶν Ντούρκων ἐγκδρομέων τῆς Σμύρνης ἐκ τῆς ὥρας Λέοβου.

Μπλήθος ἀπειρον συσσωρευθὲν ἐπὶ τῆς μπροκυμαίας ἐξεήλθον οἱ ἐγκδρομεῖς καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς. Ὁ στρατηγὸς τῶν ἐγκδρομέων Ραχμὴ ἐφένδης ὁμιλήσας εἶπεν ὄντι ἀπὸ ντοῦδε γκαὶ εἰς τὸ ἐγξῆς θὰ ἤμεθα ἀδελφοί, καταχειροκροτηθεῖς, Σοφολογιώτατε.

Κατόπιν μπεριήλθον εἰς τὰς ἐδοὺς ἄδοντες καὶ ψάλλοντες μέχρι βαθείας νυκτὸς κατενθουσιασθέντες οἱ γκάτοικοι ἀπὸ τὸ γλυκύτατον μέλος τοῦ «γιασασὶν χουριέτ» ὡς καὶ διαφόρων ἀμανέων, ἐκπολιτιστικωντάντων μπραγμάτων καὶ ἀποτελεσματικωτάτων μπρὸς τὴν μπαμπόδητον συναδέλφωσιν.

Εἰς μόνος ἔλειπεν ἐγὼ τοῦ ταβατουρίου καὶ ὁ εἰς οὗτος εἶναι ἡ ὑμετέρα Σοφολογιότης. Ἐ, παλαιὰ, ζαμάνηα, Σοφολογιώτατε! δεῖτε ὑμεῖς μὲν ἐγκξηπλωμένοι εἰς τὸν καναπὲν ἐρροφάτε γλυκυδύμως τὰς τοῦ ναργιλὲ ντολύπας, ἐγὼ δὲ ζεζαρωμένος μπαρα τὸς πόδας σας ἐρρέμδαζον, ἀναμνησχομένου τὰς μπερὶ μελλούσης εὐτυχίας μπροφητείας τῆς Ἁγίας Βίγκονος.

Ἐάν ὑπάρχη ἄρτος εἰς Κιρκιντζέκιον, γράψατε μοι νὰ ἔλθω, διότι ἐνταῦθα ἡ μπεινα μὲ ἐγκζεθέωσεν.

(Ὅ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον).

ὑποκλιθέσαστος

Γκουλάς Αχμακόπουλος

ΕΥΚΟΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Διήγημα ἠθικοδορησκευτικὸν διὰ μαθητας.

Ἐνας μπλεχῆς ἐπαιρνε ἀπὸ τὴν ἐργασία του ἑβδομῆντα δραχμὰς τὸ μῆνα.

Ὁ μισθὸς του αὐτὸς δὲν τοῦ ἐφθανε γιὰ νὰ ζήσει, καὶ μιά μερα βρέθηκε χρεωμένος 250 δραχμὰς.

Βρέ, τί νὰ κίνη ἰώρα;

Στρῶθηκε στὸ τραπέζι νὰ κανονίση τὰ ἐξοδά του, καὶ νὰ μπόρῃ νὰ ξεπληρώση λίγο λίγο καὶ τὸ χρέος του. Πῆρε λοιπὸν τὸ κοντύλι καὶ λογάριασε:

Νοῦκι 20 = Πλυτικά 5 = Τροφή 60 = Καπνὸ 10 = Κρασί 20 = Χρέος 20. = Τὸ ὄλον 135 δραχμὰς.

Πολλὰ τῖδαλα, σκέφθηκε. Ξαναπιάνει τὸ λογαριασμὸ.

Νοῦκι 10 = Πλυτικά 2 = Τροφή 50 = Καπνὸ 8 = Κρασί 20 = Χρέος 15. = Τὸ ὄλον 105.

Τίποτα ὁ λογαριασμὸς δὲν ἔδγαινε. Ξαναπιάνει τὸ κοντύλι.

Νοῦκι 8 = Πλυτικά 1,5 = Τροφή 45 = Καπνὸ 5 = Κρασί 20 = Χρέος 10. = Τὸ ὄλον 89,5.

Τοῦ κάκου. Δὲν ἔδγαινε, δὲν ἔδγαινε.

Ἐσπασε τὸ κοντύλι θυμωμένος, ἀκούμπησε στὸν ἀγκῶνα του καὶ ἔπεσε σὲ βαθεῖα συλλογή.

Ἐκείνη τὴν ὥρα μπήκε στὴν κάμαρά του ἓνας φίλος του στραθὸς στὸ μεθύσι.

— Ρε Κώστα, τί ἔχεις καὶ συλλογιέσαι ἔτσι; τὸν ρώτησε.

Ὁ Κώστας σήκωσε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταφέρω τὸν ἰσολογισμό μου, μωρὲ Γιάννη.

— Τιὰ πὲς μου... ρορὲ... Κώστα...

— Όταν, ρε Γιάννη, παίρνω 70 δραχμὰς τὸ μῆνα καὶ ἔχεις χρέος 250, τί κάνεις;

— Τρέγω χρέος καὶ πίνω 70, ρορὲ... Κώστα.

Σ' ΕΝΑ ΖΩΓΡΑΦΟ

(ποὺ σὲ σαρανταπέντε χρόνια δὲν μπόρεσε νὰ τελειώση τὸ κάντρο μιᾶς γυναίκας)

Ὁ Νικολάκης ὁ Ζωγράφος

ἔχ' ἰδιότητες ἀχρείας
μὰ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πὼς εἶναι
καὶ φίλος τῆς πολυγονίας,
γιατὶ μ' ἓνα καλιὸ πινέλο
καὶ μὲ κινήσεις πέντε δέκα
σαράντα πέντε χρόνια τώρα
τὴν ἴδια πολεμᾷ γυναῖκα.

Εἰς τὸ κατάστημα ἐργάνων ἀστρονομικῶν.

- Ἦθελα νὰ πάρω γιὰ τὸ παιδί μου μίαν ὑδρόγειον σφαιραν.
- Τί μεγέθους τὴν θέλετε;
- Τὴν θέλω εἰς... φυσικὸν μέγεθος.

Ἐκεῖνος. — Σκληρά, δὲν ἐνθυμεῖσαι τοὺς δρκους σου, τὸν πρῶτον μας ἔρωτα;

Ἐκείνη. — Προσεβλήθην ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετὸν καὶ ἔχασα τὴν μνήμην.

Σ' ΕΝΑΝ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ

Πόσο, παπᾶ μου, ἀπατάσαι
νὰ μὰς καλῆς ἀθέους ἀπρεπῶς...
Μήπως δὲν ἤσουν καὶ δὲ θᾶσαι
Θεὸς ἐσὺ γιὰ κάποιον κύκλο; — πῶς;

— Πιανίστρια μὲ τάλαντον, φίλε μου, προσέτι δὲ γυναῖκα μετριόφρων καὶ φιλόανθρωπος, τόσο ὥστε...

— Ἄγναετ ἡ ἀριστερὰ τῆς τί πράττει ἡ δεξιὰ τῆς.

Νὰ σὰς πῶ τι τρέχει, κύριε φαρμακοπέ. Ἀπὸ τὸ γρουάκι ποὺ κατέφα ἔβγαλα μὲ τὸ γιατρικό που τῆς τριάντα πέντε παράδες. Τὰ ρεῖστα τὰ αἰσθάνομαι ἀκόμα ἐδῶ μέσα.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ένεσησαν ο κ. Ανδρεαδέλλης, εφευρέτης της πτώσεως των ελαιών, θα επιδώσει εις τὸ Ἰπουργεῖον μετ' ὀλίγον ἑκθεσιν τῶν μελετῶν του ἐπὶ τῆς ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως τῶν ελαιοδένδρων, πρὸς πρόληψιν τῆς καταστρεπτικῆς ἀνθοβολήσεως καὶ ἡμιπληγίας τῶν κλάδων.

Διορθωτὴς χρονολόγος καὶ μεταφραστὴς ρωμαντικῶν μυθιστοριῶν, ἔχων καλὰς συστάσεις, ζητεῖ οἰκίαν νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ σπουδάζῃ ἐνταυτῷ. Διαπράττει καὶ καλαμπούρια. Πληροφροῦται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Μορφώσεως.

Εἰς τὴν ἐκ Σμύρνης Τούρκων ἐκδρομῶν, ἀγορεύων εἰς τὸ πλῆθος πρὸ τοῦ σταθμοῦ τῶν διαβατηρίων εἶπεν ὅτι ἀπὸ τοῦδε Τούρκοι καὶ Χριστιανοὶ θὰ ἴναι ἀδελφοί. Φαίνεται ὅτι οἱ δρόφυλοι τοῦ ἐκδρομῆς τὸν ἐπίστευσαν, διότι ἄλλως δὲν ἐξηγοῦνται τὰ καταγώδη χειροκροτήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐκάλυψαν τὸν λόγον του.

Καὶ μιὰ ἀναποδιά.

Νὰ τρέξῃς στὸ σπίτι διαστικὸς γιὰ νὰ πάρῃς κάτι ποὺ ξέχασες, νὰ μὴν εἶρῃς τὴ γυναῖκα σου, νὰ πολεμῇς νὰ ξεκλειδώσῃς τὴν κάμαρά σου μετὰ τὰ κλειδιά τῆς γειτονίας, καὶ νὰ ἀνακαλυφθῇ μετὰ μιὰ ὥρα πὼς ἡ κάμαρα ἦταν ἀκλειδωτῆ.

Νότα γιὰ μυθιστόρημα (μαργαρίτης ἐφημερίδος) «..... ἡ δυστυχῆς μητέρα ἐφώνησε τὸ παιδί τῆς ἀπελπιστικῶς: Νίκο, Νικουσί!! — Ἄλλὰ τὸ παιδί τῆς δὲν ἀπεκρίνετο, διότι ὄνομάζετο Γιάννης.....»

ΣΤΗ "ΜΟΡΦΩΣΗ"

Μὰς μορφώσῃς μετὰ τὴν δακὰ
μὰς παραμόρφώσῃς μετὰ τὸ καντάρι
καὶ διάλλεξες καὶ πέθανες
τώσα ποὺ βγάζουν οἱ βοσκὲς... χορτάρι.

Ὁ κῆριος στὸν ὑπερηρέτην.

- Ἐπὶ πάλου, ἀθλίε! σ' ἐπιμασά ἐπ' αὐτοφόρῳ. Ἔτσι λοιπόν, στήνεις ἀπὸ σὲς πόρτες;
- Ἐγὼ, ἀφέντη, νὰ κάνω τέτοιο πρᾶμα;...
- Τί ἐκλεπες λοιπόν;
- Ἐδῶκα ἀπὸ τὴν κλειδαρότροπα.

Ὁ καλὸς γιατρός.

- Λοιπόν, γιατρέ, πὼς τὰ πάει ὁ ἀντρας μου;
- Ἄφησε καὶ μὲν καὶ δὲν μπόρεσα νὰ μετρήσω τὸ σφυγμὸ του. Τὸ ρολοῖ μου πάει δέκα λεπτά πίσω.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ὅποιος λυπᾶται καὶ πονεῖ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα
βλέπων τὸν κόσμον τῆ ψευτιά, τῆ βρώμα καὶ τῆ λέρᾳ,
ἀν ἐχῇ γνώσιν θὰ σκεφθῇ: «Κ' ἔτσι ἀχρεῖά τοῦτ' ἡ γῆ,
ἀς πάσω τὸ «Μυτιληνὸ» νὰ μὲ περᾶσ' ἡ συλλογῆ.»

- Ποιὸ πρᾶγμα εἶναι **καμωμένο** ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ τοὺς ἀνθρώπους;
- Πλέ... πλέ... πλεύει μέσα στὸ νοῦ μου, κύ..., κύ... κύριε καθηγητά.
- Δὲν εἶναι τὸ μικρόδιον τοῦ ἔρωτος;
- Μά... μά... μάλιστα.
- **Forse che si, forse che no!**
- !!!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΡΦΑ

ὑπὸ τὸ πιεστήριον.

ΚΥΔΩΝΙΑΙ 1 Μαΐου 1911 (Μέσον Ὀθωμανικοῦ Τηλεγραφεῖου !!)

Στόλος πολυπληθῶν μεταγωγικῶν ἐμφανισθεὶς πρὸ τοῦ λιμένος μας πρὸς ἑορτασμὸν τῆς 1 Μαΐου, ἐνέσπειρε τὸν πανικὸν εἰς τοὺς κατοίκους, ἀναμιμνησκομένους τὰ παλαιὰ τρόπαια τοῦ συνταγματικοῦ ξύλου, καὶ φεύγοντας προτροπᾶδην εἰς τὰ ὄρη.

Καλῶς κατηρησιμέναι μουσικαί (!) δοχῆστραι ἅμα τῆ ἐγκαταλείψει τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἐπαιάνισαν τὸν θούριον τοῦ Μαΐου, ἀνταποκρινομένων τῶν γνωστῶν τετραπόδων ψαλτῶν.

Ἡ χρῆσις αὕτη τῶν πολυπληθῶν μεταγωγικῶν ἐπιδρομῶν προῦκάλεσε ἔντονον διαμαρτυρίαν τῆς Μαχουσῆ ἐπὶ καταπατησὶ προνομίων τῆς.

ΣΤΟΝ ΑΡΡΑΒΩΝΑ

τοῦ φίλου μου Ἀνδρέα Σεφτελῆ
μετὰ τὴ Μερόπη Παρασκευαΐδου

Ταίρειας θρόνο, ὃ Ἄνοιξη, ἀπ' τὸ γαλάζιο τούρανῶ,
στήσε τον σὲ ἀνθίνα σειτόνια,
κι' ἀπάνου σκάλιξ' εὐωδιῆς ἀπ' τὰ Μαγιάτριλα τοῦ Νοῦ
καὶ ἤχους ἀπ' τῆς Καρδιάς τ' ἀηδόνια,
καὶ βάλ' τὸ ταῖρι τὸ ἄμοιαστο ν' ἀποκουμπήσῃ σιγανὰ
μ' ὄνειρα ἀγγελικὰ παρθένα
καὶ σκόρπισε στὰ πόδια τοὺς ὄσα ἔχει ὁ οὐρανὸς ἄγνᾳ
κ' ἡ γῆ ὄσα ἔχει ζηλεμένα.

Θ. Δ. Θ.

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Κωμωδία πανταστική καυλήγουσα τραγικώς.)

ΠΡΟΣΩΠΑ: Μαρία Πολυλογίδου, Τίτικα (κόρη της), Γεωργία Έλαφροκαλίδου, Αρσινόη Αναπόδου, Όνουφριος Αναπόδου και άλλοι γυναίκες, όν δ' άρσίνες (προφίται εις την φαντασίαν του άναγνώστου.)

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

(Η σκηνή παριστά τον Δημαρχιακόν κήπον. Όλα τα πρόσωπα της κωμωδίας κάθονται και συζητούν ζωηρώς, πλην του κ. Όνουφρίου Αναπόδου, ό οποίος άκροάται σιωπηλώς):

ΤΙΤΙΚΑ. Λοιπόν άπεφασίσθη;

ΓΕΩΡΓΙΑ. Βέβαια.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ. Βέβαια, βέβαια.

ΜΑΡΙΑ. Θα όνομασθῆ «Λέσχη τών Κυριών». Δέν θα γίνονται δεκτοί κύριοι.

ΤΙΤΙΚΑ. Αυτό πρέπει να συζητηθῆ· ή δυσκολία ήτο να εύρωμεν τό μέρος της πρώτης συνεδριάσεως. Άλλ' άφοῦ ή κυρία Αναπόδου προσφέρει ευγενώς τό σπίτι της...

ΑΡΣΙΝΟΗ. Μάλιστα, μετά πάσης ευχριστήσεως;

ΤΙΤΙΚΑ. Προτίνω λοιπόν να συνέλθωμεν εκεί αύριον εις τās 2 μ. μ. Είθε σύμφωνοι;

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ. Σύμφωνοι, σύμφωνοι.

(Ο κ. Αναπόδου κινεί θλιβερώς την κεφαλήν και πίπτει ή αύλαία).

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

(Η σκηνή παριστά την αίθουσαν της κ. Αναπόδου. Όρα 2 μ. μ. Όλα τα πρόσωπα παρόντα πλην του κ. Όνουφρίου. Εις τόν τοίχον είναι κρεμασμένη ή εικών της κ. Καλλιόης Παρέν. Η Τίτικα άνεβαίνει σ' ένα κίθισμα):

ΤΙΤΙΚΑ. Άγαθηταί Κυρίαί. Κατ' έντολήν της οικοδεσποίνης, θα σας εξηγήσω τόν σκοπόν της συναθροίσεώς μας ένταύθα.

(Η οικοδέσποινα κατανεύει προσηλώνουσα τα βλέμματά της εις τό σκοπόν, καταλατούμενον κίθισμα).

ΤΙΤΙΚΑ. Ύπληρχεν εποχή, κατά την οποίαν ήμεϊς αϊ γυναίκες εύρισκόμεθα εις κτηνώδη κατάστασιν, και έθεωρούμεθα ως πράγματα υποκείμενα εις μόνην την θέλησιν τών άνδρών. Ο πολιτικός έδρασε τα δεσμά ταύτα της δουλείας μας, αλλά δέν ήδυνήθη να μάς δώση άκόμη την εμπρέπουσαν θέσιν. Πρέπει ήμεϊς να τείνωμεν εις αυτό διὰ πάσης θυσίας. Η έντελής χειραφεσία της γυναικός έστω τό σύνθημά μας.

(Χειρακροτήματα. Η εικών της Καλλιό. Παρέν άρχίζει να μειδία).

Πρέπει ή γυνή να καταλάβη δημοσίας θέσεις, να άναμιγνύεται εις τα πολιτικά και να έξομοιωθῆ έντελώς προς τόν άνδρα. Δι' όλα ταύτα συνήλθωμεν έδώ, ίνα συστήσωμεν «Λέσχην τών Κυριών», εις την οποίαν να συζητούμεν πάν δ. υ. άφορα ήμας τās γυναίκας. Το έχρίνετε;

ΦΩΝΑΙ. Μάλιστα! Εύγε! Πρέπει να λυθώσι τα δεσμά! Μόνον αυτοί θα άπολαμβάνουν τιμάς;... Όχι... Μάλιστα... Πρέπει!.....

ΤΙΤΙΚΑ. Τώρα είναι άνάγκη να σχηματισθῆ τό προσωρινόν προεδρείον. Κατά τα συναιδισμένα, ή μεγαλύτερα θα γίνη προσωρινή πρόεδρος. Έμπρός λοιπόν, άς καταλάβη την προεδρικήν έδραν. (Δέν κινείται καμμίά από την θέσιν της).

ΤΙΤΙΚΑ. Εγώ, επειδή είμαι ή νεωτέρα όλων, καταλαμβάνω την έδραν του γραμματέως.

Φωναι γενικαί. Όχι, όχι, γραμματεῦς; δι' γείνω εγώ. Κάτω, έσύ είσαι 10 χρόνια μεγαλύτερή μου. Κάτω, έξω, γεροντοκόριτσο καληόγρη. Όχι έσύ, εγώ..... κάτω.....

(Όλοι τρέχουν να καταλάβουν την θέσιν γραμματέως, μηδ' της μητρος της Τίτικας εξαίρουμένης. Συναίπτεται πάλη και έξέρχονται εις φώς ψευδεις εδικοστοιχία και τεχνητά μαλλιά. Εισέρχεται ό κ. Όνουφριος Αναπόδου, ό οποίος βλέπει έκληττώμενος την πάλην και την εικών της Παρέν, άνούγουσαν ήρώμα τούς πάντεσ άπίης διακτύλους).

Πίπτει ή αύλαία.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ο «Μυτιληνιός» γνωστοποιεί εις τούς κ. κ. συνδρομητάς και άναγνώστιας του ότι προσεχώς θα εμφανισθῆ υπό νέαν μορφήν, ύλην και τύπον,

και υπό τόν τίτλον «ΣΚΡΙΠ».

Τό «Σκρίπ» θα έχη χαρακτήρα πλέον παγκόσμιον. Χάρτης εκλεκτός, συνεργασία τών δοκιμοτέρων έν Αθήναις και Κων)πόλει σιτυρικών ποιητών και γελοιογράφων, ύλη ποιητικότερα και πυκνότερα.

Εις τās στήλας του «Σκρίπ» θα βλέπη ό άναγνώστης όλην έν γενεί την πολιτικήν κίνησιν υπό τερπνήν ευθυμογραφικήν όφιν, θα αποκλείεται δέ τελείως πάσα προσωπική σάτυρα, άποβλέπουσα εις διαπόμπευσιν του ιδιωτικού και οικογενειακού βίου.

Αϊ γελοιογραφίαι, ως επί τό πλείστον φωτοτυπία, θα φιλοτεχνούνται έν Αθήναις ή Κων)πόλει, παρηγγέλθησαν δέ ιδιαίτερα στοιχεία έξ Ευρώπης, ούτως ώστε τό «Σκρίπ» να δύναται να παραβληθῆ προς τα Ευρωπαϊκά γελοιογραφικά περιοδικά ως προς την καλαισθησίαν.

Η συνδρομή θα μένη ή ίδια. "Ητοι:

Διά την πόλιν Μυτιλήνην	Γρ.	25
Διά τα χωρία της νήσου	»	30
Διά τό Κράτος — έξω της νήσου	»	40
Διά τό έξωτερικόν	Φρ.	10

Ούτω έχομεν την πεποίθησιν ότι τό κοινόν θα έξακολουθήσῃ περιβάλλον δια της άγάπης του τό φύλλον μας υπό τό νέον του όνομα, θα ύποστηρίξη δέ τό πρώτον έν Μυτιλήνη έκδοθέν δημοσιογραφικόν όργανον, του όποιου ό μόνος πόθος είναι να παρουσιασθῆ έν τῷ μέλλοντι εις σχήμα διπλάσιον.

Η ήμερα κατ' ήν θα παρουσιασθῆ ό «Μυτιληνιός» κατ' τό νέον του όνομα θα άναγγελθῆ δι' Ιδιαιτέρων γνωστοποιήσεων έγκαιρώς.

Έν Μυτιλήνη τῆ 14 Μαΐου 1911

Θ. Δ. Θεοδωρίδης

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΠΕΜΠΕΚΟΝ ΝΗΣΙΑΔΗΝ

Υπό του Άεροφύλακος, του πρώτου συνεργάτου της Μορφώσεως φιλοτεχνηθέν, άπεστάλη ήμίν προς δημοσίευσιν.

Σήμερον κρεμάται επί ξύλου
ό εις τόν πετεινόν τās συνδρομάς κρεμάσας.
Στέφανον έξ άκανθών περιτίθεται
ό στεφανώσας την δόξαν του δια πείνας.
Ψευδή πορφύραν περιβάλλεται
ό περιβάλλον έαυτόν έν ζουρλομανδύα.
Άμορφος όγκος έκυλίσθη
ό μορφωτής της Μυτιλήνης.
Προσκυνοῦμεν σου τά πάθη, Μπεμπέκο. (τρίς)
Δείξον ήμίν και την ένδοξόν σου Άνάστασιν.

Με τῆ δοκιμή τίποτε κανείς δέν χάνει. Έτοι σκέπτονται αϊ φρόνημοι άνθρωποι.

Τί θα χάσει λοιπόν, αν δοκιμάσετε και την μπύραν Μάμου και Σας, τών Έλληνικών Ισοστασίων Πατρών;

Έβγευσθη, ύγιεινή, δέν χαλιτῆ τό στομάχι. Δοκιμάσετε να πιεσθῆτε.

